

Slujbele leviților

- pentru tinerii credincioși -

GEORGES ANDRE

©1994 by Gute Botschaft Verlag (GBV)
Postfach 80 D-35673 Dillenburg GERMANY

Nota autorului

Slujbele leviților pentru Casa lui Dumnezeu ne vorbesc de responsabilitățile pe care le au astăzi toți credincioșii în ce privește slujirea lui Dumnezeu.

Pornind de la aceste lucruri, vom scoate în evidență răspunderea crescândă ce revine tinerilor credincioși în a întrebuița, spre binele Adunării, ceea ce au primit ei din partea Domnului. Trebuie remarcat, de asemenea, că astăzi, spre deosebire de epoca Legii, slujba credinciosului nu vizează numai poporul lui Dumnezeu, ci harul se îndreaptă, prin Evanghelie, către toți oamenii. Aceasta este marea schimbare subliniată de Christos cel înviat în ul-timele Sale cuvinte către ucenici, schimbare pe care Iudeii, chiar cei credincioși, au acceptat-o cu mare greutate.

Recomandăm adâncirea acestor Note prin lec-tura comentariilor lui J.N.D. și C.H.M. asupra primelor capitole ale cărții Numeri, precum și co-mentariile lui H.R. asupra următoarelor scrieri: 1 Cronici, Ezra și Neemia.

Georges Andre

Planul cărții

Vom lua, mai întâi, în considerare originea și chemarea în slujbă a leviților. De ce și cu ce scop au fost ei puși deoparte?

Ne vom ocupa după aceea de slujba lor în pustie, după cum era repartizată aceasta celor 3 familii: chehatiți, gherșoniți și merariți, fiecare din ele având de îndeplinit o anumită misiune în legătură cu Cortul.

Apoi vom vedea cum trebuiau să fie curățiți și consacrați leviții înainte de a începe să-și îndepli-nească sarcinile încredințate.

Când chivotul mărturiei a fost depus în Ierusa-lim și mai ales după așezarea sa în Templul lui Solomon, slujbele leviților au suferit modificări importante; astfel că ele ne prezintă de acum încolo un alt aspect al răspunderii deosebite pe care o au frații în Adunarea Domnului.

Urmând istoria leviților de-a lungul cărților împărați și Cronici, apoi în Ezra și Neemia, vom observa că numărul leviților merge în descreștere, astfel că pe timpul lui Maleahi mai exista doar o mică rămășiță. Cât despre Noul Testament, aici leviții sunt pomeniți doar în mod întâmplător

Capitolul I - Originea și chemarea leviților

La patul de moarte al tatălui său Iacov, Levi, al treilea fiu al Leii, și-a atras din partea părintelui său un blestem (Geneza 49.5-7). Împreună cu fratele lui, Simeon, recurgând la un vicleșug, el a măcelărit pe bărbații Sihemului (Geneza 34). Furia lor s-a revărsat cu violență și cruzime asupra unei cetăți ai cărei locuitori avuseseră încredere în ei.

Și noi am fost vrednici de blestemul divin, chiar dacă mânia sau minciunile noastre nu au atins nivelul acelora ale lui Levi și Simeon. Trebuie s-o spunem răspicat: Cel ce n-a realizat, în cugetul său, că merită din partea lui Dumnezeu o judecată dreaptă pentru faptele sale, nu poate deveni, cu nici un chip, slujitorul Domnului! Înainte de a începe să slujim, trebuie să experimentăm pocăința și cre-dința (Faptele Apostolilor 20.21).

În „binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu, binecuvintează, înaintea morții sale, pe fiii lui Israel” întâlnim un alt tablou: atașamenul lui Levi față de cuvintele Domnului și alipirea sa de legământul divin atrag asupra seminției sale o binecuvântare deosebită (Deuteronom 33.8-11). Această credincioșie a leviților s-a manifestat cu prilejul evenimentelor tragice petrecute odată cu facerea vițelului de aur. Moise, coborându-se de pe Sinai, după ce a sfărâmat tablele Legii, a făcut să răsună în tabără un apel decisiv: „Cine este pentru Domnul să vină la mine!” (Exodul 32.26-29). Numai fiii lui Levi s-au strâns împrejurul lui; la fel ca tatăl lor altădată, ei și-au scos sabia, însă acum nu pentru a-și revărsa propria lor mânie, ci pentru a executa teribila judecată a lui Dumnezeu. Străbătând tabăra de la un capăt la altul, a trebuit ca ei să lovească de moarte pe toți cei ce le ieșeau în cale: frați, cunoscuți, prieteni. Și în ziua aceasta au căzut trei mii dintre bărbații lui Israel. Aceeași credincioșie față de Domnul o va dovedi și Fineas, alt urmaș al lui Levi, care va străpunge cu sulița o căpetenie a simeoniților cu prilejul păcătuirii israeliților cu adoratorii lui Peor (Numeri 25.7,14). Seminția lui Simeon a fost” decimată a - tunci printr-o urgie trimisă de Dumnezeu; la finele călătoriei prin pustie, simeoniții vor fi foarte puțini la număr și, în consecință, vor primi o mică moște-nire în Canaan, în partea de sud a țării, la marginea pustiei.

2) Chemarea leviților (Numeri 3.5-13)

În Egipt, întâii-născuți ai lui Israel fuseseră cruțați de judecata lui Dumnezeu, datorită sângelui mielului care a fost pus pe ușorii și pe pragul de sus al ușilor israeliților. Fiind răscumpărați cu un anumit preț, ei au fost puși deoparte pentru Dum-nezeu și au devenit proprietatea Lui într-un mod special (versetul 13).

Și iată că, totuși, în loc să ia pe întâii-născuți dintre copiii lui Israel pentru slujba Cortului întâlnirii, Domnul a ales în locul lor pe leviți (ver-setul 12). Apoi leviții, luând astfel locul întâilor-născuți, aveau să-i fie dați în totul lui Aaron și fiilor lui pentru slujbă (versetul 9).

Nu tot așa stau lucrurile astăzi cu copiii lui Dumnezeu? Răscumpărați prin sângele lui Christos, ei aparțin Domnului — „voi nu sunteți ai voștri, căci ați fost cumpărați cu un preț” (1 Corinteni 6.19,20) — și se cade să-I fie pe deplin devotați în slujba Lui. Dăruiți Fiului ca un semn de dragoste din partea Tatălui (Ioan 17.6), aceștia se dau pe ei înșiși Domnului (2 Corinteni 8.15).

Seminția lui Levi trebuia să se apropie și să fie pusă înaintea lui Aaron (Numeri 3.6), urmând să tăbărească în jurul Cortului (1.50). Dacă resursele slujirii sunt dragostea noastră pentru Domnul, fiind conștienți că am fost răscumpărați de El pentru a-I aparține pe deplin, nici un serviciu nu poate fi fructuos dacă nu este îndeplinit cu sentimentul prezenței Sale și în comuniune cu El. Ni se spune despre unii oameni din timpurile străvechi: „locuiau acolo lângă împărat și lucrau pentru el” (1 Cronici 4.23). Rămânând aproape de Domnul, umblând cu El, vom fi la dispoziția Sa ori de câte ori ne va chema; vom învăța, de asemenea, cum se spune în Cântarea Cântărilor 1.8, să ne „paștem iezii lângă colibele păstorilor.” În Psalmul 65.4 citim: „Ferice de cel pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta, ca să locuiască în curțile Tale! Ne vom sătura de bunătățile Casei Tale, de sfințenia Templului Tău.” Niciodată Ilie nu ar fi avut puterea care a fost văzută lucrând în viața lui, dacă el nu ar fi fost caracterizat de cuvintele: „Domnul înaintea căruia stau” (1 împărați 17.1; 2 împărați 3.14; 5.16 etc.).

Leviții erau în slujba lui Aaron, un tip al lui Christos, în slujba întregii adunări a lui Israel, pentru a face slujbă în Cort (Numeri 3.7). Activitatea lor în folosul adunării se desfășura în raport cu Casa lui Dumnezeu, însă înainte de toate, ei erau la ordinul lui Aaron. Oricare ar fi obiectul activității noastre, stăpânul și scopul ei trebuie să fie Domnul însuși: „Slujba noastră nu are nici o valoare dacă nu se leagă, în cele mai mici detalii ale sale, de comuniunea noastră cu Domnul și de preoție, adică de Christosul aflat în locurile cerești, în prezența lui Dumnezeu, pentru noi” (J.N.D.).

Sarcinile leviților erau diverse, însă ei aveau cu toții unul și același stăpân: unitatea frățească și diversitatea în slujire sub același Domn și prin același Duh.

3) Vârsta (Numeri 3.14-16; 8.23-26; 4.3)

Leviții erau numărați de la vârsta de o lună în sus, pe când ceilalți israeliți abia de la 20 de ani în sus.

Oare nu chiar din clipa convertirii sale pune deoparte Dumnezeu pe un tânăr credincios în vederea slujbei pe care i-o va încredința El? În asemenea termeni Domnul vorbește lui Anania cu privire la Pavel în Faptele Apostolilor 9.15. La fel, vocația lui Timotei fusese anunțată mai înainte ca el să fi intrat efectiv în lucrarea Domnului (1 Timotei 1.18).

Însă, deși Dumnezeu are „planul Lui”, de cele mai multe ori sunt necesari și câțiva ani de formare înainte de intrarea efectivă în lucrare. Tinerii leviți intrau în slujbă în Cortul întâlnirii abia la vârsta de douăzeci și cinci de ani (Numeri 8.24). Ei nu erau încă în stare să poarte Cortul, dar puteau începe să lucreze în el. Acest „instructaj” era necesar spre a-i face apți, la vârsta de 30 de ani, de a intra din plin „în exercițiul funcțiunii” (Numeri 4.3). Un tânăr va începe să fie de folos în adunare și în slujba Domnului, după cum îl va călăuzi El, desigur inițial în lucrări mai simple, mai ușoare: un scurt cuvânt într-o adunare de rugăciune, formularea unor între-bări la studiul biblic, vizite la bolnavi, activități în cadrul școlii duminicale, răspândire de literatură creștină etc. Însă pe măsură ce capătă experiență și se maturizează, el va putea fi folosit pe deplin în lucrarea Domnului, spre binele alor Săi, exercitând în mijlocul lor, sau chiar și în afara adunării, o lucrare peste care Duhul Sfânt își va putea pune pecetea încuviințării Sale. Însă, dacă cineva rămâne inactiv la „douăzeci și cinci de ani”, nu va fi în stare nici la „treizeci de ani” să îndeplinească misiunea rânduită de Domnul. De notat că aceste limite de vârstă valorau numai pentru leviți; în zilele noastre, ele prezintă numai o semnificație spirituală, indicând doar o anumită dezvoltare, o evoluție în lucrurile lui Dumnezeu, fără a se pune cumva problema din punct de vedere al vârstei fizice. Și în zilele noastre, unii slujitori își consacră tot timpul lor lucrării lui Dumnezeu, în timp ce alții, exercitându-și profesia, pot îndeplini în paralel o slujire binecuvântată!

La 50 de ani, levitul se retrăgea din munca activă (8.25), dar el nu devenea inutil ci, într-un fel, era avansat, ridicat pe o treaptă superioară: „să ajute pe frații lui în cortul întâlnirii, să păzească ce le este dat în grijă.”

Această vârstă de 50 de ani ne sugerează cel puțin 3 lucruri:

- Pentru o activitate intensă în Adunare este nevoie de o deplină maturitate și de forță spirituală. Poate să intervină, din nefericire — însă nu este ceva absolut obligatoriu — un declin care să restrângă activitatea într-o oarecare măsură.
- De altă parte, limita de 50 de ani ne reamintește că slujirea nu durează la nesfârșit, că este vorba de un timp limitat, putând fi curmată de boală, de moarte sau de venirea Domnului. Prilejurile care au fost ratate nu se mai întorc. De aceea, dacă, atunci când Duhul ne îndeamnă să facem un lucru, noi neglijăm, paguba rămâne.
- În sfârșit, chiar dacă nu ar surveni un declin din punct de vedere spiritual, se poate produce o diminuare a forțelor fizice, a sănătății, a facultăților intelectuale. Un slujitor al lui Dumnezeu înaintat în vârstă nu va mai putea desfășura aceeași activitate ca altădată, dar interesul și grija lui pentru adunare vor fi de o mare eficiență. Împreună cu ceilalți credincioși, el va contribui la „a păstra ceea ce trebuie păstrat” la „a păzi ceea ce trebuie păzit”, mijlocind astfel pentru turma

Domnului. Ca să nu mai vorbim despre importanța și utilitatea unei activități de sfătuire și îndrumare care decurge dintr-o vastă experiență acumulată de-a lungul anilor.

Cu prilejul numărării întâilor-născuți (Numeri 3.40), aceștia au fost mai numeroși decât leviții (versetul 46). Observați că deja la acea dată numărul celor răscumpărați era mai mare decât al slujitorilor! Care este situația astăzi? Oare slujitorii Domnului ar fi atât de împovărați și suprasolicitați, dacă toți răscumpărații pe care, „de la o lună în sus”, îi avea Dumnezeu în vedere pentru slujba Lui, ar fi binevoit la 25 și 30 de ani să răspundă la apelul Lui?

Mai marii leviților erau numărați împreună cu frații lor; ei nu s-au ridicat mai presus de frații lor, ci slujeau împreună cu aceștia sub conducerea preoților (Numeri 3.24; 4.28). Cât de regretabil este să vezi, în mijlocul poporului lui Dumnezeu, după expresia Eclesiastului (10.7) „robi călări!” Dar ce minunat este, din contră, să păstrăm o plăcută aducere aminte „mai marilor noștri” aflați acum acasă la Domnul și care, deși au fost „prinți” din punct de vedere spiritual au fost văzuți „mergând pe jos ca niște robi”! „Căci care este mai mare: cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu, totuși, sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă” (Luca 22.27).

4) Preoți — leviți (Numeri 18.1-7)

Numai preoții se puteau apropia de altar și aveau dreptul să intre în Locul Sfânt dincoace de perdeaua dinlăuntru (Numeri 18.7). Leviții erau adăugați preoților (cuvântul „Levi” vrea să spună „alipit, adăugat”, vezi Geneza 29.34) pentru toată slujba ce trebuia făcută în Cortul întâlnirii (versetul 3).

Astăzi, toți credincioșii sunt preoți (conform cu 1 Petru 2.5). Ei aduc lui Dumnezeu jertfe duhov-nicești, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui; prin credință, închinătorii intră în sfântul Locaș pentru a prezenta înaintea Tatălui închinarea pe care El o dorește (Ioan 4.23) (A se vedea, în legătură cu acestea, broșura, noastră „Une seules offrandes — Divers sacrifices” — în curs de apariție și în română sub titlul de „O singură ofrandă — Diverse sacrificii. N. tr. — și îndeosebi J.N.D. „Le culte selon la Parole” — Închinarea potrivit Cuvântului lui Dumnezeu).

Sub un alt aspect, toți răscumpărații Domnului sunt chemați să fie leviți. El îi va conduce pe unii să-și consacre tot timpul și toată energia lor în lucrarea Sa, în slujirea Adunării sau în lucrarea Evangheliei. Ceilalți își vor continua activitatea zilnică având pe inimă să consacre o parte din timpul și din forțele lor în slujba Domnului, pentru binele alor Săi și mântuirea sufletelor pierdute. „Fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos” (Efeseni 4.7). De remarcat aici că fiecăruia i s-a dat harul, însă, pe de altă parte, este vorba și de o „măsură”. Așadar, se pune problema să discernem ceea ce Domnul ne-a încredințat și sfera în care am fost chemați să activăm (2 Corinteni 10.13-16).

Moștenire și zeciuiele

Fiind dăruți întru totul lui Aaron, leviții își dedicau tot timpul lor slujbelor din Cortul Întâlnirii. La împărțirea țării, ei nu au primit moștenire, căci Domnul Însuși era partea lor de moștenire în mijlorul fiilor lui Israel. Israelitii trebuiau să le dea zeciuială din recoltele lor pentru satisfacerea nevoilor materiale ale leviților (Numeri 18.20-24).

Numai Stăpânul poate chema pe unul dintre ai Lui să se consacre pe deplin lucrării Sale; dar răspunderea de a îngriji, în dependență de Domnul, de nevoile slujitorilor Săi revine tuturor celor cre-dincioși. Oare am răspuns cu toții gândului lui Dumnezeu în această privință? Nu a fost nici unul dintre noi, în chip indirect, o piedică în calea lucrării, neglijând să dăm „zeciuiala” cerută de Domnul pentru slujitorii Lui? Bineînțeles că astăzi principiul divin nu este de a da exact a zecea parte din venitul celor credincioși. Însă trebuie să nu uităm niciodată că nu suntem decât niște adm-nistratori a ceea ce ne-a încredintat Dumnezeu. De aceea este foarte important să putem discerne cât din ceea ce am primit trebuie să folosim pentru noi înșine.

Capitolul II Slujba în pustie (Numeri 4)

Principala slujbă a leviților în pustie era transportarea Cortului. În general, chehații duceau sanctuarul și altarul de aramă; gherșoniții aveau în grijă partea textilă, iar merariții toată structura solidă.

Cortul ne vorbește, pe de o parte, de manifestarea lui Dumnezeu în Christos, iar pe de altă parte de Casa unde Dumnezeu vrea să locuiască pe pământ, așa cum este ea azi alcătuită din cei credincioși. Obiectele sanctuarului, chivotul, masa pentru pâinile punerii înaintea Domnului, sfeșnicul, altarul de aur, precum și altarul de aramă îl reprezintă pe Christos. Covoarele și învelitorile sunt mai degrabă un tip al Casei lui Dumnezeu și al trăsăturilor de caracter pe care trebuia să le îmbrace răscumpărării Lui pentru a oglindi însuși chipul Lui. Partea solidă a Cortului: picioarele, stâlpii, scândurile, ne prezintă structura fundamen-tală a acestei Case bazată pe actul răscumpărării.

„A duce” Cortul prin pustie nu corespunde astăzi, prin răspândirea verbală și în scris a Cuvântului Domnului și prin mărturia unei vieți practice, menținerii intacte, neschimbate, nealterate — pentru poporul lui Dumnezeu — a învățăturii referitoare la Persoana și lucrarea lui Christos și la Biserica Lui cea vie?

Dacă nu ar fi existat leviții care să transporte Cortul, poporul nu-și putea continua drumul prin pustie; Cele trei familii trebuiau să colaboreze pentru ca edificiul să fie totdeauna complet, întreg. Nimic nu trebuia să fie uitat sau deteriorat.

Nu mai marii leviților erau aceia care conduceau activitatea acestora; „căpetenia căpeteniilor leviți-lor" (Numeri 3.32), Eleazar, fiul lui Aaron, avea rolul conducător asupra celor care aveau în sarcină Locul Sfânt; Itamar, fiul lui Aaron, cârmuia pașii gherșoniților și merariților (4.28,33). Cu alte cuvinte, leviții se aflau sub dependența preoților.

„Un slujitor al lui Dumnezeu vrednic de numele acesta va fi pe deplin supus Domnului, adoptând o poziție de umilință, socotindu-se mai prejos de familia preotească alcătuită astăzi din toți credin-cioșii; în nici un caz o asemenea slujbă nu trebuie să fie făcută de niște oameni care ar socoți moștenirea Domnului ca ceva ce le-a căzut la împărțeală" (1 Petru 5.3) (H.R.).

În Cort, preoții exercitau slujba față de Dum-nezeu, adică adorarea, cultul. Trebuiau să învelească ei înșiși cu diverse învelitori obiectele sfântului Locaș și altarul de aramă pentru ca leviții să le poată transporta. Între două etape, leviților le revenea sarcina de a păstra, intact și propice pentru halta următoare, Cortul întâlnirii. Odată ajunși la locul unde trebuiau să tăbărescă, Cortul era montat și era reluată activitatea cultică a preoților. Astăzi însă, toată Adunarea aduce Domnului închinare; în felul acesta, slujba propriu-zisă, lucrarea darurilor încetează (nu vorbim aici despre citirea câtorva pasaje potrivite momentului respectiv sau de alte câteva cuvinte rostite, sub călăuzirea Duhului Sfânt, la sfârșitul adunării de adorare, cu privire la Persoana și lucrarea lui Christos); însă de la o adunare de închinare la alta este foarte necesar ca sfinții să fie pregă-tiți prin lucrarea darurilor, prin slujire, să învețe a cunoaște mai bine pe Domnul și a reflecta chipul Lui printr-un mers curat și printr-o mărturie puternică a vieții de toate zilele. Dacă avem numai slujire fără adorare, nu-I aducem lui Dumnezeu Tatăl ceea ce dorește inima Lui; de altă parte, dacă există numai adorare fără slujire (sub cele trei aspecte pe care le vom analiza mai departe), nivelul închinării va scădea în mod simțitor iar inteligența spirituală a celor ce adoră pe Dumnezeu va avea de suferit.

Aaron și fiii săi trebuiau „să pună pe fiecare levit la slujba și sarcina lui" (4.19,49). Sfera de activitate și sarcinile răspunderii personale nu pot fi separate, ele alcătuind un întreg, un tot. Nimeni nu ar putea avea pe inimă interesele Domnului, lucrarea Lui, fără să resimtă „povara" care vine de aici, însă nimeni nu trebuie să ia totul asupra lui! Fiecare levit avea slujba lui și sarcina lui. Apoi, nu se pune problema de a-și alege fiecare lucrarea pe care vrea s-o facă pentru Domnul; însă este important să stabilim un anumit fapt, să discernem cărei familii de leviți îi aparținem, ce domeniu de activitate a ales Domnul pentru fiecare din noi (domeniu care se poate schimba în funcție de diferitele etape ale călătoriei prin pustie!), ce slujbă și ce sarcină vrea El să ne încredințeze.

Leviții erau foarte numeroși în comparație cu volumul și greutatea a ceea ce aveau de transportat: 8580 de inși aveau mai mult de 30 și mai puțin de 50 de ani (versetul 48). Nimeni nu era supraîn-cărcat, fiecare își îndeplinea misiunea încredințată, având posibilitatea să se relaxeze oricâteori ar fi fost nevoie s-o facă. De ce însă, în vremea noastră, slujitorii Domnului sunt, în general, foarte îm-povărați? Oare din cauză că numărul leviților — cum vom vedea că se va întâmpla în zilele lui Ezra și Neemia — a scăzut considerabil? Nu puțini dintre răscumpărații Domnului nu discern, sau chiar ajung să refuze, slujba și sarcina pe care li le-a rânduit Domnul lor. Sufletele nemântuite nu sunt căutate, cei credincioși nu sunt hrăniți în mod corespunzător, nu sunt învățați, îndemnați, mân-gâiați; mărturia practică ce ar trebui să dea la iveală despărțirea de lume și devotamentul pentru Dom-nul au de suferit, viața lui Christos nu se arată cum ar trebui în mădularele Trupului Lui. „Dacă scopul vieții noastre nu este să slujim Domnului, degeaba mai trăim” scria un tânăr credincios pe care, la scurt timp după aceea, Domnul l-a luat acasă la El. Totuși, cei numai câțiva ani pe care i-a trăit slujind Stăpânului care l-a răscumpărat au fost plini de rod binecuvântat.

a) Chehațiții (Numeri 3.27-32; 4,1-20)

Slujbele chehațiților în Cortul întâlnirii priveau Locul Preasfânt (Numeri 4.4). Obiectele sanctuarului ne vorbesc de descoperirea lui Dumnezeu în Christos. Înelitorile care le acopereau indică starea practică ce trebuia să corespundă, în timpul mersului, obiectului purtat. Cât privește chivotul, perdeaua de fir albastru — simbol al caracterului ceresc, se afla în exterior; este imaginea umblării lui Christos însusi. Pentru celelalte obiecte, covorul albastru -acolo unde exista așa ceva — era plasat în interior, la exterior aflându-se pielea de vițel de mare, „care reprezintă sfințenia practică și spiritul de veghere ce determină ferirea de răul ce s-ar putea lipi de noi în călătoria prin pustiul lumii” (J.N.D.) Acesta trebuie să fie mersul nostru ca credincioși.

Chehațiții duceau lucrurile încredințate lor pe umeri (Numeri 7.9). Era nevoie pentru aceasta de putere, de energia ce caracterizează un rob bun și folositor: lucrul lor nu se putea face doar „cu vârful degetului”! A avea de îndeplinit o slujbă ce are de a face cu Persoana și lucrarea lui Christos este ceva de cea mai mare importanță. Lucrul acesta cere toată inima noastră, toată atenția noastră, toată priceperea noastră duhovnicească. Nici chivotul, nici celelalte obiecte nu puteau fi duse de un singur om; un mare număr de oameni trebuiau să meargă împreună, în aceeași cadență, pe același drum. Nu era permis ca unul să fie mai înalt ca ceilalți, să-i domine, pentru că astfel totul ar fi fost compromis. Nici vorbă de o ierarhie. În același ritm, chehațiții își continuau drumul prin pustie, purtând cu grijă și în mod perseverent sarcina deosebit de valoroasă și foarte sfântă ce le fusese încredințată.

J.N.D. scria odată unui frate descurajat dintr-o adunare locală, îndemnându-l să persevereze în slujba lui „ministering patiently Christ”, ceea ce tradus în limba noastră ar suna cam așa: „prezentând cu răbdare pe Christos”. Era loc, aşadar, pentru o slujire mai eficientă, prezentând persoana Domnului Isus cu mai multă răbdare, cu mai profund respect, cu mai fierbinte dragoste. Nu toti leviții erau chehatiti; Domnul nu a dat același dar la toți slujitorii Lui, ci fiecăruia după credința și puterea lui. Cred că mulți dintre voi au citit broșura lui J.G.B. „Gloria morală a Domnului Isus Christos” și „Fiul lui Dumnezeu”. Numeroși credincioși, mare parte dintre aceștia fiind tineri, au fost sprijiniți în încercări, îmbărbătați, înviorați, întăriți, încurajați printr-o asemenea lectură binecuvântată, având posibilitatea să privească gloria lui Christos, „o slavă ca a unicului Fiu din partea Tatălui” (Ioan 1.14). Un frate mai în vârstă, vorbind de vizita făcută într-o adunare locală de un tânăr credincios, ne-a mărturisit: „El ne-a vorbit despre Domnul Isus și ne-a încălzit sufletele.”

Chivotul — tronul lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său — simbol al sfințeniei și dreptății Sale, prezența lui Dumnezeu în Christos, era acoperit cu perdeaua ce despărțea Locul Preasfânt de Locul Sfânt (A se vedea broșura noastră „Le Tabernacle”; în curs de apariție și în românește sub titlul „Cortul întâlnirii”). „Perdeaua dinlăuntru, adică trupul Lui (Evrei 10.20) ne vorbește de umanitatea perfectă a Domnului Isus. Când se dădea semnalul de plecare, preoții demontau perdeaua și acopereau cu ea chivotul (Numeri 4.5). Nici ei, și cu atât mai puțin leviții, nu aveau voie să-l vadă (versetul 20). Unii care au vrut, la o dată mai târzie, să-l atingă, sau poate să-l privească, au fost loviți de moarte. Trebuie să ne apropiem cu teamă și respect de Persoana Domnului nostru, vorbind așa cum se cuvine de tot ce are a face cu firea Sa de Dumnezeu adevărat și Om adevărat. „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” În care El? Într-un om care, istovit de truda zilei, dormea la cârma corăbiei, în timp ce aceasta era amenințată de valurile dezlănțuite de furtună, dar Care, fiind Dumnezeu, Se va scula și va potoli vântul și valurile; într-un Om care plângea cu cei ce plâng la mormântul lui Lazăr, dar Care, ca Fiu al lui Dumnezeu, avea să-Și manifeste peste câteva clipe atotputernicia Sa înviindu-l pe acela care zăcea de patru zile în mormânt.

Perdeaua dinlăuntru era acoperită cu o piele de vițel de mare, simbol al vigilenței și despărțirii lăuntrice a lui Christos, în timpul umblării Sale pe pământ, de o lume întinată și păcătoasă al cărei stăpânitor „nu avea nimic în El.” În exterior venea covorul de fir albastru, imagine a caracterului Acelui care, coborât din cer, trecea acum prin lumea aceasta ca un străin aflat în călătorie spre Țara cerească.

Masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, unde trebuia ca pâinea să fie nelipsită, ne vorbește de Christos care prezintă poporul Lui înaintea lui Dumnezeu în sfântul Locaș. Masa

aceasta era acoperită cu un covor de fir albastru, simbol al caracterului ceresc al sfinților în Christos care trebuie să păstreze înlăuntrul lor firea dumnezeiască, dar fără să se afișeze cu ea ostentativ.

Apoi veneau uneltele ce ar fi putut simboliza pe sfinți ca slujitori ai lui Dumnezeu. Slujbă aleasă, de mare valoare și plină de glorie, de o asemenea glorie care, chiar dacă se manifestă pe pământ, vine de la Dumnezeu și se înalță către El, fiind reprezen-tată înaintea Lui, probabil, prin covorul cărămiziu care le acoperea. Însă în exterior venea pielea de vițel de mare, imagine a vigilenței și a sfințeniei practice, indispensabile în cursul călătoriei pentru a se putea împlini, în mod corespunzător, slujba celor răscumpărați deveniți în Christos „plăcuți în Preaiubitul Lui."

Sfeșnicul, altarul de aur, ustensilele Cortului, toate acestea erau învelite, la rândul lor, cu un covor de fir albastru și apoi acoperite cu piele de vițel de mare. Christos, Lumina lumii; Duhul Sfânt în Christos și în cei credincioși; Christos, Marele Preot care aduce înaintea lui Dumnezeu sfintele noastre ofrande (daruri); noi înșine, ca închinători, făcând să se înalțe spre Dumnezeu mireasma per-fecțiunilor Sale; slujba în sfântul Locaș sub diferitele ei aspecte; — toate acestea trebuie să fie trăite și prezentate în lumea aceasta (învățătura și umblarea care o însoțește) de către actualii „chehațiți" pe care Domnul i-a calificat pentru lucrările acestea.

În sfârșit, altarul de aramă, după înlăturarea cenușii, trebuia să fie acoperit cu un covor de purpură. Cenușa ne vorbește de un dar care a fost deja mistuit de foc, de o lucrare împlinită, de o ființă care a suferit fiind adusă ca jertfă. Dar nu numai suferințele trebuiau să fie partea lui Christos, ci și gloria de care aveau să fie urmate: pe altar era pus covorul de purpură, simbol al gloriei universale cuvenite Aceluia care S-a smerit și S-a făcut as-cultător până la moarte de cruce. Apoi, veneau toate uneltele Cortului și deasupra tuturor învelitoarea din piele de vițel de mare. Ce bogată în semnificații este slujba aceasta care prezintă lucra-rea perfectă a lui Christos de pe Golgota, suferințele Sale, părăsirea Lui de către oameni și Dumnezeu, moartea Sa teribilă. Însă lucrurile nu se opresc aici, urmează gloria: „după ce a făcut curățirea pă-catelor, S-a așezat la dreapta Măririi în locurile preaînalte" (Evrei 1.3). „Dumnezeu L-a înviat și I-a dat slavă" (1 Petru 1.21). „Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi" (Filipeni 2.9,10).

Ligheanul de aramă nu este amintit aici. „Ligheanul nu reprezenta o manifestare a lui Dum-nezeu a cărei eficacitate să trebuiască a fi reprodusă în viața creștină sau în gloria lui Christos; ligheanul de aramă era un mijloc de curățire pentru om" (J.N.D.). într-adevăr, în cadrul descrierii Cortului, nu este vorba în primul rând de lighean: Dumnezeu Se descoperă inițial în Christos; apoi se pune problema accesului omului în sanctuar: pentru ca preotul să poată pătrunde în Locul Sfânt,

trebuie ca el să-și spele mâinile și picioarele. Tot ce purtau chehatiții vorbește de manifestarea lui Dumnezeu în Christos, și nu de drumul omului către El. O dată mai mult ne este dat să constatăm felul minunat în care Duhul Sfânt a condus lucrurile inspirând Cuvântul lui Dumnezeu, veghind asupra sensului lui adânc ce urma să fie prezent în toate părțile lui componente.

- În istoria ulterioară a călătoriei prin pustie, în cadrul evenimetelor legate de trecerea Iordanului și apoi a cuceririi Canaanului, nu se va mai vorbi, printre obiectele transportate de chehatiți, decât de chivot. La Iordan și la Ierihon, chivotul va fi dus chiar de preoți. S-ar părea că, după ce ne-a atras atenția asupra diferitelor manifestări ale lui Dumnezeu în Christos, Duhul Sfânt vrea să ne concentreze privirile asupra Persoanei Lui Însuși, reprezentată tocmai prin acest chivot acoperit cu covorul albastru și care, în pustie, se aflase când în fruntea, când în mijlocul poporului, iar în cele din urmă i-a deschis drumul prin apele râului morții și i-a asigurat biruința asupra vrăjmașilor. „Tu n-ai, nici jos, nici sus asemănare, Isuse, Diamant cu mii de fețe!... Izvor al vieții, vrednic de-nchinare, Ești dragoste, grandoare, frumusețe...”

b) Gherșoniții (Numeri 4.21-28)

Cherșoniții aveau în grijă transportarea părții „textile” a Cortului (cu excepția perdelei Locului Preasfânt: covoarele Cortului, învelitoarea lui și învelitoarea de piele de vițel de mare, pânzele curții, perdeaua de la ușa Cortului și perdeaua de la ușa curții. Perdeaua Locului Sfânt ne vorbește de Christos ca Om. Ea era țesută din fir albastru, purpuriu și cărămiziu și în subțire, lucrată cu broderii, dar fără heruvimi. Cele zece covoare care formau Cortul propriu-zis, acoperind scândurile, erau lucrate din aceleași materiale, inul subțire ocupând locul principal printre acestea. Ele sunt, printre altele, și un simbol al celor credincioși care, uniți laolaltă prin Duhul Sfânt, alcătuiesc Casa lui Dumnezeu. (A se vedea, pentru relații suplimentare, broșura noastră "Le Tabernacle"; în curs de apariție și în limba română sub denumirea de „Cortul întâlnirii” N. tr.) Pe deasupra celor zece covoare veneau altele, un-sprezece, lucrate din păr de capră, fiind ceva mai lungi decât primele și acoperind totul: imagine a despărțirii de orice influență și de orice întinăciune exterioare de care trebuie să se ferească totii aceia care alcătuiesc Casa lui Dumnezeu.

Dar despărțirea nu este totul, ea fiind pe deplin în măsură să conducă la legalism. Pe deasupra covoarelor din păr de capră venea învelitoarea din piei de berbec vopsite în roșu. Berbecul era victima specifică jertfei de consacrare. Culoarea roșie ne vorbește de sânge, de devotamentul lui Christos până la moarte și pe care cei răscumpărați sunt chemați să-l imite pe cât este posibil.

Apoi, în exterior se afla învelitoarea din piei de vițel de mare, culoarea pământului, ceva fără atracție, lipsit de frumusețe. Așa a fost Stăpânul lor, așa ar trebui să fie și creștinii. Gherșoniții transportau, de-a lungul pustiei, aceste patru învelitori, imagine a slujbei și a experiențelor

personale ale sfinților menite să-i facă în stare a oglindi frumusețea Ființei lui Christos. În primul rând, noi reproducem chipul Lui, uitându-ne cu luare aminte la El; apoi urmează îndemna-rea, mustarea, avertizarea, lucruri care îi determină pe sfinți să îmbrace acele trăsături morale care sunt în concordanță cu caracterul Casei lui Dumnezeu.

Covoarele frumoase nu apăreau decât în sfântul Locaș. Numai acolo, în prezența lui Dumnezeu, sunt credincioșii văzuți în Christos, îmbrăcați cu meritele Lui și părtași ai gloriei Sale. În exterior nu se vedeau decât pieile de vițel de mare. Celelalte două învelitori — cea din păr de capră și aceea din piele de berbec — se aflau la mijloc. Într-adevăr, despărțirea de ce este necurat și păcătos se produce în lăuntrul omului, în inimă (Daniel s-a hotărât în inima lui să nu se întineze). Devotamentul nostru nu trebuie să fie afișat sau trâmbițat în auzul tuturor, ci să curgă în mod normal din părtășia noastră cu Domnul pe care-L iubim.

Cele patru lucruri se află într-o totală depen-dență. Despărțirea de lume fără devotamentul inimii conduce la legalism, la ipocrizie, la fariseism. Devotamentul fără despărțire de lume, fără umilință, tinde către filantropie, dând naștere unor lucruri „spre a fi văzute de oameni”. Dacă nu ne gândim decât la învelișul exterior și la „datoriile” pe care le implică existența celorlalți oameni, putem cădea în descurajare; trebuie să considerăm și covoarele interioare care ne ajută să înțelegem cum sunt văzuți sfinții în sfântul Locaș. De altă parte, însă, a ne rezuma să proclamăm ceea ce suntem noi în Christos fără a trăi despărțiți de lume înseamnă a o sfârși într-un dezastru total.

Femeile iscusite și cu tragere de inimă au tors, în corturile lor, după caz: fire de albastru, purpuriu, cărămiziu și în subțire, iar altele păr de capră. În cercul familial se formează inimile ce vor aparține Casei lui Dumnezeu. Dacă nu se vede despărțire de lume în viața practică, în mijlocul familiei, cum se va putea vedea aceasta în mijlocul adunării? Când femeile terminau lucrul, își aduceau ceea ce făcuseră înaintea Domnului spre a folosi la facerea Cortului. Firele erau apoi țesute pentru a alcătui covoarele și pânzeturile respective. Odată aduse acolo, femeile nu mai puteau vedea rodul muncii lor, însă ele erau sigure în inimile lor că materialele toarse cu atâta grijă aveau să contribuie la edifi-carea Casei lui Dumnezeu. Minunată încurajare pentru mamele creștine și pentru toți aceia care se ocupă de educarea copiilor și a tineretului!

Gherșoniții transportau, de asemenea, pânzele curții Cortului. Lungimea totală a acestor pânze, late de cinci coți, era egală cu aceea a covoarelor puse cap la cap, ceea ce sugerează că mărturia exterioară trebuie să corespundă vieții lăuntrice! Aceste pânze erau albe, indicând astfel că nici o murdărie nu trebuia să pătrundă în curtea Cortului de altă parte, mărturia exterioară a credinciosului trebuie să fie caracterizată de o neprihănire practică.

Ce mare importanță prezintă slujba aceasta care va dezvolta în copiii lui Dumnezeu aceste diferite trăsături de caracter, fie în legătură cu sfântul Locaș, fie în legătură cu viața de credință și mărturia exterioară! Despre lucrul acesta găsim amănunte în numeroase epistole, cum ar fi: aceea către Efeseni, a doua parte a celei către Coloseni, apoi Tesaloniceni, Filipeni etc. „Desăvârșiți-vă” va zice apostolul Pavel Corintenilor, cu alte cuvinte: viața lui Christos să se arate din ce în ce mai mult în voi. Familiile gherșoniților fuseseră alese pentru a sluji și a duce (Numeri 4.24). Este o trudă, o osteneală, o sarcină în împlinirea cu credincioșie a unei asemenea slujbe și în trăirea unor astfel de experiențe de natură să conducă la manifestarea chipului lui Christos în viața celui credincios. Sarcini ce revin mamelor și tatilor creștini: muncă ce se cere din partea celor ce păstoresc turma Domnului.

c) Merariții (Numeri 4.29-33)

Merariții aveau să transporte prin pustie sche-letul Cortului întâlnirii: scândurile și drugii, stâlpii, picioarele sanctuarului, precum și stâlpii curții, picioarele lor, țăruii și frânghiile lor.

Fără picioarele de sprijin, scândurile nu ar fi putut rămâne în poziție verticală. Fără existența scândurilor, bine împreunate laolaltă, nu ar fi existat un suport pentru covoare, pânze și învelitori. Fără stâlpii curții, pânzele albe ar fi fost întinse pe pământ, și fără picioarele de aramă de sub stâlpi totul s-ar fi prăbușit.

În legătură cu viața de credință și lucrarea în Casa lui Dumnezeu, găsim în cele de mai sus o învățătură fundamentală, o doctrină solidă care produce în inima celor tineri în credință o „structură sănătoasă”. Fără îndoială că cei ce sunt prunci în credință trebuie să fie hrăniți cu lapte, dar se pune problema creșterii și dezvoltării lor pentru a fi în stare cândva să se hrănească și cu carne.

Pe măsură ce cresc, copiii pun o serie de întrebări părinților lor: „Ce înseamnă pietrele aces-tea pentru voi?” Sau referitor la sărbătoarea Pastelor: „Ce însemnează obiceiul acesta?” (Exodul 12.26). Bună ocazie pentru părinți de a da un răspuns clar în funcție de capacitatea copilului sau a tânărului de a-l înțelege, încât să se consolideze treptat această structură de natură să susțină edificiul credinței lor. Dacă credincioșii ca persoane individuale sau chiar adunările locale nu sunt bine înrădăcinate în adevăr, nu vor fi decât „niște copii purtați încolo și încioace de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14).

Nici unul din numeroasele obiecte transportate de merariți nu trebuia să fie uitat: „Să numărați pe nume lucrurile care sunt date în grija lor și pe care le au ei de purtat” (Numeri 4.32). Itamar, fiul preotului Aaron avea sarcina de a cârmui pe merariți. Credem, de asemenea, că leviții care depășiseră vârsta de 50 de ani și nu mai erau apti să transporte lucrurile Cortului erau folosiți și ei pentru „a păzi ceea ce trebuia să fie păzit,” Aceștia ne duc cu gândul la slujitorii lui Dumnezeu care

poate că, din cauza vârstei sau a unor neputințe nu mai sunt capabili pentru o activitate susținută, dar care au pe inimă să nu se piardă nici o fărmă din adevărurile scumpe și fundamentale primite din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca ele să fie în continuare valorificate corespunzător în slujba celor ce vin pe urmele lor. O asemenea recoman-dare nu este dată chehatiților care, fără îndoială, nu ar fi putut uita sfeșnicul sau masa, dar un merarit ar fi putut uita sau pierde pe drum un țărș sau o funie! Fiecare obiect, fiecare adevăr fun-damental face parte dintr-un întreg. Esențial ca întregul să fie complet, iar un element luat aparte cu totul inutil.

Pentru a ușura transportul părților Corului ce le fuseseră încredințate, gherșoniții și merariții dis-puneau de care cu boi pe care li le-au pus la dispoziție căpeteniile celor 12 seminții (Numeri 7.3-9). Putem vedea în toate acestea ajutorul material pe care cei ce beneficiază de slujba Evan-gheliei este bine să-l ofere celor ce fac slujba aceas-ta: „Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață" (Galateni 6.6). Nu numai „zeciuiala", dar ospita-litatea, destinderea, înlesnirea deplasării, toate oficiile pe care le' putem face slujitorilor Domnului, fie atunci când sunt în plină activitate spirituală, fie atunci când pașii lor au devenit rari și nesiguri!

Fără slujba merariților, Cortul nu ar fi putut să fie instalat, nu ar fi existat structura și temeliile acestuia. Fără slujba gherșoniților, nu ar fi existat covoare, învelitori, ci doar o clădire incompletă, goală și aspră. Fără slujba chehatiților, nu ar fi existat cultul mozaic, adorarea Domnului, prezența Lui! Lucrarea fiecăreia din cele trei familii ale leviților era indispensabilă. Aceasta este și con-cluzia capitolului nostru: „Le-au făcut numără-toarea... arătând fiecăruia slujba pe care trebuia s-o facă și ce trebuia să ducă" (Numeri 4.49). Nici o rivalitate, nici o piedică din partea unuia față de celălalt, nici urmă de gelozie care denigrează, ci fiecare levit la locul lui, pe deplin cooperant, gata să suplinească pe fratele său în timpul unor călătorii mai lungi, totdeauna supus cârmuirii preoților și autorității supreme a lui Aaron.

Când tabăra se pune în mișcare (Numeri 10.12-21), norul dădea semnalul de plecare, trâmbițele răsunau, apoi primele trei seminții porneau. Cortul era demontat, iar fiii lui Gherson și ai lui Merari porneau la rândul lor. Apoi, alte trei seminții se puneau în mișcare urmate de chehatiți care duceau sfântul Locaș. În așteptarea sosirii lor, era montat Cortul. Pentru a putea începe slujba de închinare, trebuia să se pună bazele Casei lui Dum-nezeu. Trebuie să aibă loc despărțirea de lume și mărturia practică.

Când Cortul era instalat, erau aduse obiectele sanctuarului; leviții își terminaseră lucrarea, acum era rândul preoților să-și aducă la îndeplinire misiunea încredințată și să facă să se ridice spre Dumnezeu fumul arderii-de-tot necurmăte și al tămâiei sfinte pe altarul de aur.

Fără îndoială că aceste trei feluri de slujbă : doctrina fundamentală, formarea caracterului lui Christos în cei credincioși, prezentarea Persoanei Sale, nu constituie apanajul exclusiv al unui anumit slujitor al Domnului. Totuși, fiecare servitor al lui Dumnezeu va fi marcat mai profund de una decât de cealaltă. Epistolele Noului Testament fac distincție între darurile de învățător, păstor și profet. Dar fie că sunt exercitate de una sau de mai multe persoane, cele trei caracteristici ale slujbei respective sunt esențiale, având ca scop, de la cele mai mari și până la cele mai mici elemente ale lor, binele tuturor. Și totul depinde de Christos, Capul din Care „tot trupul, bine alcătuit și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste" (Efeseni 4.16).

Capitolul III Curățire si Consacrare Numeri 8.5-22

Contrar a ceea ce ne-am fi putut gândi noi, Cuvântul Domnului ne prezintă curățirea și consacrarea leviților după ce ne-a descris slujbele lor, și nu înainte de asta. De ce? Pentru că slujba aparține Domnului; El cheamă pe cine vrea. În Faptele Apostolilor 20.24, Pavel zice: „să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o."

La începutul capitolului 8 din cartea Numerilor luminează cele șapte candelă ale sfeșnicului, dovedind că purificarea leviților trebuia să aibă loc lăsând lumina divină să cadă peste gândurile, motivele, sentimentele și faptele lor.

Aici nu este vorba de convertire, de întoarcerea la Dumnezeu, ci de pregătirea morală indispensabilă pentru intrarea în slujbă. În Cuvântul Domnului întâlnim numeroase cazuri când se vorbește despre pregătirea launtrică și formarea unui slujitor al lui Dumnezeu. Cu prilejul convertirii sale, Pavel fusese deja desemnat să poarte Numele Domnului înaintea națiunilor, dar au trebuit să mai treacă vreo câțiva ani până când Barnaba avea să-l caute la Tars pentru a-l aduce la Antiohia unde au învățat pe mulți oameni în Adunare. (Pavel era pe atunci un tânăr levit de „douăzeci și cinci de ani"!) După o perioadă de timp petrecut la Antiohia, Duhul Sfânt pune deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-a chemat (Faptele Apostolilor 13.2). În acel moment, Pavel intra în plinătatea slujbei unui levit în vârstă de „treizeci de ani", înainte de a îndeplini lucrarea pentru care l-a pregătit Dumnezeu, Moise a trebuit să parcurgă o lungă perioadă de formare, așa încât a putut depăși vârsta trăirii omenești stabilite în Psalmul 90, al său, la plafonul de optzeci de ani. Toată puterea care vine de sus a fost necesară pentru ca el să poată face față măreței sale însărcinări. De asemenea, timp îndelungat s-a scurs, până în momentul când Iosua a preluat conducerea poporului Israel și, în sfârșit, cu multă răbdare și înțelegere l-a educat Domnul pe Ghedeon până în ziua când

acesta a obținut victoria asupra madianiților. (A se vedea broșurile noastre despre „Moise”, „Iosua”, „Ghedeon”; prima și a treia în curs de apariție în limba română - Nota Traducătorului).

Această pregătire pentru intrarea în slujbă com-portă mai mult aspecte, primul dintre acestea fiind purificarea, curățirea și constând în stropirea cu apă ispășitoare, trecerea briciului peste tot trupul și spălatul hainelor.

Apa de curățire amintește de vițeaua roșie din Numeri 19 a cărei cenușă amestecată cu apă era stropită asupra celui ce păcătuisese pentru a se produce restaurarea sa. Amintirea morții lui Chris-tos care a fost mistuit pe deplin de focul judecății atunci când El a fost făcut păcat pentru noi, deci această aducere aminte aplicată conștiinței noastre restabilește comuniunea cu Dumnezeu după ce păcatul a fost mărturisit. (Recomandăm, referitor la acest subiect, broșura lui H.R. „Vițeaua roșie”). Moise trebuia să stropască asupra leviților, nu ei înșiși făceau lucrul acesta. Noi nu suntem chemați „să ne omorâm” noi înșine, ci să acceptăm prin credință, ca un lucru împlinit, moartea noastră împreună cu Christos. Însă un lucru pe care trebuiau să-l facă leviții înșiși era acela de a lăsa să treacă briciul peste tot trupul lor. Aceasta corespunde cuvintelor: „omorâți” și „lăsați-vă de toate acestea” din Coloseni 3. Judecata de sine este un lucru la care nu trebuie să renunțăm niciodată, sau cum mai zice apostolul în 2 Corinteni 4.10: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru.” Multe lucruri trebuiesc revizuite și retușate în gândurile și în conduita noastră, dacă dorim cu adevărat să slujim Domnului.

În sfârșit, leviții trebuiau să-și spele hainele. Mărturia exterioară, felul de a trăi, anturajul și pasiunile noastre, totul trebuie să fie supus controlului Cuvântului lui Dumnezeu și să fim gata să renunțăm imediat la ceea ce el condamnă. De remarcat că această punere la punct a mărturiei exterioare survine numai după operația lăuntrică a apei de curățire și a rasului cu briciul.

Apoi veneau jertfele. Cu prilejul consacrării lor, leviții erau conștienți de cinci jertfe: mielul pascal oferit pentru ca întâii născuți ale căror locuri le-au luat ei înșiși să poată fi răscumpărați (Numeri 8.16-17); vițeaua roșie a cărei apă de curățire fusese stropită asupra lor; jertfa pentru păcat reprezentată prin taurul pe capul căruia leviții își puneau mâna; arderea-de-tot, concretizată, de asemenea, într-un taur: o profundă contemplare, prin credință, a morții lui Christos dat lui Dumnezeu ca un prinos pentru gloria Lui (și în cazul acestei jertfe leviții își puneau mâinile pe capul victimei); în sfârșit, darul de mâncare legat de arderea de tot, reamintind viața perfectă a lui Christos care glorifică pe Dumnezeu până la capăt. (Referitor la semnificația fiecărei jertfe în parte, vezi broșura în curs de apariție în limba română sub titlul: „O singură ofrandă-Diverse sacrificii”. Nu vom intra aici în amănunte.)

Copiii lui Israel trebuiau să-și pună mâinile peste leviți (Numeri 8.10), identificându-se astfel cu dânșii. Ce binevenită este această mână de însoțire pentru slujitorii Domnului, pentru ca în felul acesta să se poată bucura de comuniunea cu frații lor și să evite orice formă de independență. La Antiohia, „prorocii și învățătorii” postesc și se roagă și apoi „i-au lăsat să plece” pe aceia pe care Domnul i-a chemat prin Duhul Său (Faptele Apostolilor 13.1-3). După toate acestea, adunarea nu încetează să-i încredințeze în grija harului Domnului (Faptele Apostolilor 14.26). În economia harului și a Duhului Sfânt, Domnul însuși este Acela care cheamă, formează și trimite pe slujitorii Lui. Din partea lucrătorului se cere dorința de comuniune cu frații săi, iar din partea acestora discernământul respectiv spre a susține moralicește și spirituali-cește pe un rob al Domnului. Procedând astfel pas cu pas, dovedind umilință și dependență unii față de alții, se va statornici progresiv un climat de încredere și desigur adesea vor fi necesare multe experiențe binecuvântate, după cum Domnul va găsi cu cale să le prilejuiască alor Săi.

„După aceea”, leviții erau oferiți Domnului ca dar legănat. Darul legănat inclusiv în cadrul jertfelor, era prezentat lui Dumnezeu sub toate aspectele; legănarea era un gest care simboliza tocmai lucrul acesta: I se oferea Domnului un dar pe care ochii Lui îl cercetau din toate punctele de vedere, dat Lui fără rezerve și fără puncte întunecoase, necunoscute. Totul era consacrat, „dați cu totul” Domnului (Numeri 8.16). De fapt, pentru noi nu se pune problema unui dar, a unei ofrande pe care o aducem lui Dumnezeu, ci Îl lăsăm pe Domnul să ia în stăpânire ceea ce-l aparține de drept: inima noastră, viața noastră, măduarele noastre (Romani 6.13,19; 12.1).

Cuvintele „după aceea” mai apar încăodată la versetul 22 unde se spune că leviții au venit să-și facă slujba în Cortul întâlnirii. Ei fuseseră puși deoparte și se curățiseră; animalele pe capul cărora leviții își puseseră mâinile au fost aduse ca jertfă legănată înaintea Domnului. Abia acum, după împlinirea tuturor acestor lucruri, leviții puteau să slujească.

A ne angaja în lucrarea Domnului, indiferent ce formă ar putea îmbrăca slujirea noastră, este o chestiune foarte serioasă. Fie că este vorba de a ne ocupa de o grupă de copii în cadrul școlii dumini-cale, a rosti o rugăciune în adunare, sau un alt lucru asemănător cere un contact personal cu Domnul ca și în cazul unor lucruri mai importante, cum ar fi: răspunsul la chemarea Lui de a propovădui Cuvântul în adunarea locală sau de a răspândi Evanghelia în altă parte, oriunde ne-ar putea trimite Stăpânul nostru la un moment dat. Isaia zice despre Robul desăvârșit: „El nu va slăbi, nici nu se va lăsa” (Isaia 42.4). Cel ce se grăbește să se angajeze într-o slujbă se va lăsa repede de ea, deoarece motivele de descurajare și ocaziile de a vărsa lacrimi nu vor fi puține. Dar tânărul credin-cios care se va lăsa modelat, curățit, întărit de Domnul, care va fi fost supus unor probe divine pentru a face față sarcinilor încredințate, manifestând umilință și supunere înaintea

Domnului și căutând cooperarea și comuniunea cu frații va putea să persevereze, prin harul și puterea lui Dumnezeu, în activitatea spirituală la care a fost chemat. Însă, oricât de capabil ar fi un slujitor, el nu va reuși niciodată, prin propriile sale forțe, să întreprindă ceva util și eficient pentru Dumnezeu: „Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi; dimpotrivă, destoinicia noastră este de la Dumnezeu” zice apostolul Pavel (2 Corinteni 3.5).

„Dacă slujește cineva, să slujească potrivit cu puterea pe care i-o dă Dumnezeu”, adaugă apostolul Petru (1 Petru 4.11).

Capitolul IV Slujbele în Templu (1 Cronici 23.3-6, 24-32)

Îi găsim aici pe leviți într-o nouă epocă a istoriei lor, făcând slujbe diferite de cele specifice timpului șederii lui Israel în pustie. Acum ei nu mai aveau de dus Cortul întâlnirii, pentru că Domnul dăduse odihnă poporului Său și chivotul fusese așezat definitiv la Ierusalim (1 Cronici 23.25-26). Dumnezeu Se folosisese de David pentru ca poporul să se poată bucura de odihnă, astfel că împăratului îi revine sarcina de a da instrucțiuni cu privire la ziua când Solomon va clădi Templul. În capitolul nostru, Templul încă nu era construit; Solomon a fost investit cu autoritate regală, dar el încă nu domnește singur. Nu găsim în toate acestea o corespondență cu epoca actuală? Luând în con-siderare slujba leviților în Templu, vom găsi mai multe puncte comune cu slujba credincioșilor de azi în cadrul Adunării lui Dumnezeu.

Iată în ce moment istoric se află Israel: poporul are acum odihnă. Slujba leviților în pustie avea ca scop să-i ajute pe israeliți să atingă ținta spre care mergeau. În prezent însă Israel este grupat în jurul unui centru religios, iar leviții au de îndeplinit sarcini specifice acestor noi condiții. Timpul de odihnă este marcat însă de vigilență, de atenție (1 Cronici 23.28). Leviții trebuiau să vegheze asupra modului de împlinire a slujbelor în Casa Domnului, să vegheze la porți, să vegheze și să îngrijească de lucrurile de valoare din Templu.

Față de 8580 de leviți în timpul călătoriei prin pustie, acum cei ce îndeplineau toate slujbele specifice Templului erau în număr de 38.000 de inși. După porunca lui David, leviții aveau să intre în slujbă de la vârsta de 20 de ani în sus (versetul 27), însă o activitate deplină urmau să desfășoare, ca și în pustie, de la 30 de ani în sus (versetul 3).

Totuși, aici nu mai apare limita de vârstă la cincizeci de ani, desigur dată fiind natura funcțiunilor ce urmau a fie îndeplinite. Totul este reglementat cu grijă, fiecare cunoscându-și cu precizie atribuțiile.

Un număr de 24.000 de leviți cârmuiau lucrarea în Casa Domnului, sase mii erau demnitari și judecători, patru mii portari și alți patru mii lăudau pe Domnul.

1) Lucrarea în Casa Domnului

Acestei activități îi erau afectați cei mai numeroși dintre leviți. Vorbind de slujbă, în special în cazul tinerilor, de obicei ne gândim la o sarcină „exterioară”: evanghelizare, activitate în rândul copiilor, vizite la cei bolnavi etc., dar să nu uităm că slujba cea mai importantă după gândul lui Dumnezeu este cea din Adunare. A intra progresiv la slujba aceasta, în deplină supunere față de Domnul și într-un spirit de profundă umilință, va contribui spre binecuvântarea fraților și spre gloria lui Dumnezeu.

Versetele 28-32 descriu activitatea leviților în Casa Domnului. Ei trebuiau să vegheze mai întâi asupra curților și camerelor. Curtea are menirea să despartă sanctuarul de zgomotele și larma vieții cotidiene. Să veghem în așa fel ca ocupațiile zilnice să nu invadeze ceea ce trebuie să fie rezervat pentru Dumnezeu. Camerele trebuie să fie pline cu lucruri care vorbesc despre Christos. Dar iată că în Neemia 13, îl găsim pe preotul Eliașib, care fusese pus mai mare peste cămările Casei Domnului, amenajând una, și încă dintre acelea mari, pentru un vrăjmaș al Domnului. Inițial, camera respectivă fusese des-tinată depozitării de daruri de mâncare și tămâie... Iată că leviții nu vegheaseră!

A ține răul la distanță în așa fel ca nimic să nu întineze „lucrurile sfinte” este o slujbă indispensabilă, dar într-o măsură oarecare, o acțiune de negare; există și o activitate creatoare, pozitivă, și anume aceea de a-L prezenta pe Christos la Care ne trimit cu gândul pâinile ce trebuiau puse în șiruri ordonate, floarea făinii, plăcintele fără aluat, tur-tele coapte în tigaie și cele prăjite (versetul 29; a se vedea Leviticul 2 și, pentru relații suplimentare, broșura în curs de apariție în limba română sub titlul "O singură ofrandă — Diverse sacrificii" N. tr.). Tinerii profeți aflați la școala lui Elisei puseseră curcubete sălbatice în ciorbă, astfel că nu puteau fi consumate. Ce face atunci omul lui Dumnezeu? El a luat făină — simbol al firii omenești desăvârșite a lui Christos — și a aruncat-o în oală. Nimic vătămător nu a mai fost acolo (2 împărați 4.38-41). Nu numai rostind mereu interdicții, lansând opreliști, muștrând și avertizând vom putea feri pe tinerii credincioși de ceea ce este rău și-i vom ajuta să devină utili în Adunarea lui Dumnezeu. Desigur că fiecare lucru amintit mai sus este bun la locul lui, însă cea mai mare grijă a noastră trebuie să fie aceea de a-l imita pe „robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la timp” (Matei 24.45).

Leviții aveau sarcina de a supraveghea măsurile de capacitate și lungime (1 Cronici 23.29): nu trebuia să se comită nici o nedreptate, nici o favoare acordată unora pe seama altora, ci un echilibru corect era necesar (Deuteronom 25.13-15).

Leviții mai trebuiau „să aducă neîncetat înaintea Domnului toate arderile-de-tot" (1 Cronici 23.31). Este adevărat că preoții aduceau arderile-de-tot, dar leviții îi asistau. Ca o aplicație pentru noi, amintindu-ne că noi suntem și preoți, am putea vedea în acestea rugăciunile adresate lui Dumnezeu, mai ales în cadrul închinării. Un tânăr care s-a obișnuit să se roage de unul singur va face bine să caute prilejuri de a se ruga cu doi sau trei prieteni. El va învăța astfel să se exprime și în prezența altor credincioși; apoi, condus de Domnul, va avea pe inimă să participe efectiv la adunările de rugăciune și va fi condus de Duhul Sfânt să ros-tească rugăciuni de adorare în timpul rezervat închinării. Dar cel ce nu va fi început „la douăzeci de ani" să folosească prilejurile oferite de Domnul, nu va putea îndeplini o slujbă „totală" la „treizeci de ani". Lucrul pe care Domnul îl așteaptă nu va mai apărea, iar adunarea va suferi o pierdere.

În fiecare moment al slujbei lor, leviții trebuiau să fie conștienți că lucrează înaintea Domnului și pentru El și în supunere față de preoți. Un aseme-nea spirit de umilință este necesar în special în adunare unde nu trebuie să se manifeste nici o tendință de dominație sau dorință de afirmare.

2) Cântăreții

Leviții „aveau să stea în fiecare dimineață și în fiecare seară ca să laude și să mărească pe Domnul" (versetul 30). În timp ce chivotul călătorea prin pustie, poporul nu cânta Domnului, dar din clipa „când chivotul a avut un loc de odihnă" (1 Cronici 6.31), „David a însărcinat pentru prima dată pe Asaf și frații săi să vestească laudele Domnului" (1 Cronici 16.7) și i-a pus în mână „primul" psalm. Cântarea este privilegiul și bucuria celor răscumpă-rați; a cânta adesea și a lăuda necurmat pe Domnul (Psalmul 84.4); a cânta în adunare, dar a cânta și în familie; a cânta când ai inima bună, dar a cânta și când te apasă sarcini grele și ești copleșit de vreo boală; a cânta pentru îmbărbătarea celor suferinzi, dar a cânta și ca o mărturie când se vestește Evanghelia. Însă mai presus de toate suntem chemați să cântăm Domnului cu toată inima psalmi, cântări de laudă, cântări duhovnicești (Coloseni 3.16).

Muzica este legată de text, de cuvinte, altfel nu ar mai fi cântec. În Apocalipsa 5, îngerii spun, dar nu cântă; numai cei răscumpărați au parte de bucurie, de privilegiul acesta. Și de aici importanța muzicii, acest minunat mijloc de exprimare, și grija de a cânta imnuri, cântări de laudă (1 Cronici 25.7: „deprinși la cântarea Domnului, toți cei ce erau meșteri"!)

Să ne gândim adânc la ceea ce cântăm, la cuvintele pe care le rostim. Ce bogății spirituale se ascund în cântări! De câte ori nu ni s-a întâmplat ca, reflectând la o strofă oarecare, să ne lumineze o rază din gloria Domnului

Isus și un gând pe care nu-l înțeleseserăm până atunci să ne devină dintr-o dată clar iar credința noastră să fie astfel puternic stimulată.

Toată activitatea cântăreților în 1 Cronici se desfășura „sub cârmuirea lui Asaf” și „după poruncile împăratului” (versetele 2,6). O călăuzire clară din partea Duhului Sfânt este necesară pentru a ști ce se potrivește cu atmosfera respectivă, cu curen-tul de gândire și cu mintea (1 Cronici 14.15).

Cântăreții fuseseră împărțiți în 24 de cete (1 Cronici 25.9-31), ca și preoții; precum vedem, lauda este strâns legată de preoție! În zilele lui Ezechia, „în clipa când a început arderea-de-tot, a început și cântarea Domnului... au cântat... până s-a terminat arderea-de-tot” (2 Cronici 29.27-28).

3) Portarii (ușierii Templului) (1 Cronici 26.1-19)

Ni se spune în mai multe rânduri în Biblie că portarii erau oameni puternici și viteji, „plini de vlagă și de putere”. Funcția aceasta era exercitată numai de patru mii din cei treizeci și opt de mii din leviți. Această misiune nu era nicidecum lipsită de importanță: a sta de veghe la intrarea porților Casei lui Dumnezeu cere un discernământ aparte (a se vedea 1 Corinteni 12.8-10). Discernământ cu pri-vire la persoanele care doresc să se apropie de Masa Domnului, însă, de asemenea, discernământ și vigilență în privința învățăturilor aduse în Adunare, a doctrinei prezentate acolo, a obiceiurilor care ar putea pătrunde înlăuntrul comunității. Porțile trebuie să fie deschise tuturor acelora pe care Dom-nul dorește să-i vadă intrând, dar închise oricărei necurății și oricărei înșelăciuni.

Un loc de cinste printre portari a revenit familiei lui Obed-Edom. Câteva luni de zile chivotul Dom-nului a fost găzduit în casa acestuia, ceea ce a adus asupra sa o mare binecuvântare. Familia aceasta a acordat Domnului locul dintâi.

Trebuie să acceptăm ca Domnul să acorde acest discernământ și această funcție de ușieri celor pe care El i-a calificat pentru aceasta și să dăm o înaltă apreciere judecăților lor atunci când avem toate motivele să credem că Dumnezeu Și-a pus pecetea pe lucrarea lor.

4) Intendenți (îngrijitori ai vistieriilor) (1 Cronici 26.20-28)

Unii leviți au fost propuși să aibă grijă de vis-tieriile Casei lui Dumnezeu și de vistieriile lucrurilor sfinte. Ce semnificație au pentru noi aceste vistierii? Cel puțin două:

Din punct de vedere spiritual, bogățiile adunate de înaintașii noștri constituie toate comorile păstrate în scris de la dânsii și de care este foarte bine să profităm cu toții, tineri și bătrâni. Unii au fost calificați de Domnul să adune aceste perle, alții să ni le păstreze, iar alții, în sfârșit, să le mai

adauge altele. De toate acestea ne putem folosi cu toții, pentru a fi mai puternic ancorați în adevărurile Evangheliei și, de asemenea, pentru a deveni „merariți”, capabili să ne ocupăm de structura Cortului, sau „gherșoniți”, ori de ce nu chiar „chehatiți” care să prezinte Persoana și lucrarea lui Christos.

Din punct de vedere material, aceste vistierii ne duc cu gândul la administrarea fondurilor adunării care provin din colecte. Este important să știm cum să le distribuim, atât celor ce lucrează pentru Dom-nul, cât și altor credincioși, aflați în nevoi materiale (a se vedea în deosebi 2 Cronici 31.4-19).

5) Demnitari și judecători (1 Cronici 26.29-32)

Unii bărbați, în deosebi dintre hebronitii care se alipiseră de David la începutul domniei sale, au fost aleși ca organe administrative peste Israel și, de asemenea, ca judecători. Este o slujbă necesară și în Adunarea lui Dumnezeu, pentru ca totul să decurgă în ordinea și rânduiala dorite de Dumnezeu, pentru ca diferendele ce apar între frați să poată fi rezolvate în mod corespunzător (1 Corinteni 6.1-7). Și în cazul acesta, numărul bărbaților aleși pentru îndeplinirea acestei sarcini era foarte limitat: o mie șapte sute de o parte și două mii șapte sute de cealaltă parte.

Slujbele actuale în Casa lui Dumnezeu sunt cu mult mai variate decât acelea ale leviților de altădată. Același Domn, același Duh dă daruri și formează pe oameni pentru a face față răspunderilor ce le-au fost încredințate. Este de datoria fiecărui credincios să discearnă darul ce i-a fost acordat, să îndeplinească, în mod corespunzător, slujba încredințată — nu în toate cazurile una și aceeași pentru toată viața — și să împlinească îndemnul apostolului, chiar de la vârsta de „douăzeci de ani”: „Ca niște buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit” (1 Petru 4.10).

„Fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug în vederea zidirii Bisericii” (1. Corinteni 14.12).

Capitolul V Istoria ulterioară și declinul spiritual

a) Încercarea

Perioada glorioasă a lui Solomon nu a durat prea mult. Deja în timpul vieții sale, decăderea începuse, iar sub Roboam, fiul său, s-a produs dezbinarea împărăției; leviții, care erau risipiți în teritoriul ocupat de cele zece seminții s-au pomenit în fața unei probleme foarte dificile. Ieroboam introduce idolatria și așază preoți ai înălțimilor pentru țapii și vițeei pe care îi făcuse (2 Cronici 11.15). El caută să inspire leviților dezgust față de preoția Domnului. Ce era de făcut? Leviții ar fi trebuit să se supună lui Ieroboam și planurilor sale păcătoase? Să se mulțumească a se duce din când în când la Ierusalim? „Leviții și-au părăsit ținuturile și moșiile și au venit în Iuda și la

Ierusalim" (2 Cronici 11.14). Ei au preferat să părăsească ceea ce aveau, meleagurile care le erau dragi și să se mute acolo unde Numele Domnului era încă, în mod liber, recunoscut și adorat. Fără a se lăsa influențați de faptul că la Ierusalim nu-i așteptau averi și moșii, fără să se împiedice de faptul că zeciuiala furnizată acum de două seminții nu se putea compara nici pe departe cu aceea provenită de la cele douăsprezece seminții altădată, deși numărul leviților nu se modificase.

Este o dilemă cu care s-au confruntat numeroși slujitori ai lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, o situație tragică pe care o mai întâmpină și astăzi mulți servitori ai Domnului. Poate că se va pune la fel problema și pentru unii dintre cititorii mei!

Din alt punct de vedere, schimbarea domiciliu-lui este o problemă de stringentă actualitate, fie pentru tinerii care se stabilesc înaltă localitate spre a-și continua studiile sau a-și Jace ucenicia sau stagiatura, fie pentru alții ceva mai în vârstă aflați în căutarea unui loc de reședință pentru ei și familiile lor, sau transferați în interesul serviciului. Cât de important este să alegem, sau mai degrabă să-L lăsăm pe Domnul să ne arate ce a ales El pentru noi! Or, pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu, a ne atașa uneia sau alteia dintre adunările creștine nu este un lucru de cea mai mare importanță? Poate că adunarea pe care Domnul a ales-o pentru noi este una mică și acolo va trebui să începem această ucenicie de levit, așa cum am văzut-o în paginile precedente! În cazuri excepționale, s-ar putea ca Domnul să ne conducă, prin forța împrejurărilor, să ne așezăm într-o localitate unde nu există adunare. Dacă în localitățile învecinate sunt adunări creștine, grija noastră va fi să le contactăm și să stabilim relații cu acei credincioși. Apoi, va trebui să începem a căuta, în imediata noastră apropiere, suflete care manifestă un oarecare inte-res pentru lucrurile lui Dumnezeu, să le transmitem un mesaj evanghelic; apoi, vom încerca să le grupăm în casa noastră pentru a cerceta împreună Cuvântul lui Dumnezeu. Și Domnul va putea binecuvânta lucrarea începută de noi. La prima vedere, ni s-ar părea așa ceva cu totul ieșit din comun, extraordinar. Totuși, aceasta este experiența binecuvântată făcută de mulți frați ai noștri, în ultimele câteva zeci de ani, în numeroase țări străine sau de aceia care au trebuit să-și schimbe locul de muncă în alte localități. Căutând suflete care ar fi dorit să cunoască pe Dum-nezeu, frații noștri au devenit, în multe cazuri, mijlocul binecuvântat folosit pentru înființarea unor noi adunări creștine. Fără îndoială că, pentru a realiza asemenea lucruri, sunt necesare: o călăuzire clară din partea Domnului, o umilință adâncă, multă energie, perseverență, pentru că Vrajmașul nu precupește nici un efort pentru a pune piedici lucrării lui Dumnezeu.

Să facă Domnul să fim o binecuvântare, si nu o piedică, în orice loc și în orice adunare ne-ar așeza El! Când un tânăr credincios va părăsi o localitate, ce bine ar fi să se poată spune cu privire la el: „O minunată amintire ne lasă acest om care ne-a fost de un real folos!" Din altă perspectivă, este

bine ca fiecare din noi, acolo unde ne aflăm, să știm să îmbrățișăm cu căldură pe tinerii care vin la noi pentru un timp scurt, sau pentru a se stabili acolo. Este de dorit să găsească din partea noastră dragoste, înțelegere, un sfat sau o mână de ajutor la nevoie. Într-o adunare mare, de asemenea, va trebui ca tinerii aflați acolo, pentru un anumit timp, să nu se retragă grăbiți la sfârșitul întrunirilor credincioșilor, ci să aibă pe inimă stabilirea de relații cu tinerii locali și cu eventuali prieteni de familie aflați în localitatea respectivă. Altfel, este foarte posibil ca ei să treacă neobservați în mulțime. Dar dacă s-a stabilit o relație și tânărul respectiv a beneficiat de ea — așa cum s-a întâmplat cu mulți dintre noi - ce fericit va fi el să poată spune mai târziu: „mult bine am primit, de mari binecuvântări am avut parte în adunarea aceasta tinde Domnul mi-a vorbit adesea, într-un mod decisiv, prin intermediul a diferiți prieteni!"

Învățarea Legii

Sub domnia lui Iosafat, îi vedem pe leviți îndeplinind o nouă funcție. Astfel, în 2 Cronici 17.7-9, niște leviți însoțesc alte persoane impor-tante din anturajul împăratului și „învață pe oameni în Iuda, având cu ei cartea legii Domnului." Ei fac astfel turul cetăților lui Iuda și contribuie la instruirea poporului. Era un timp de decădere morală și religioasă: Ce mijloc mai eficient s-ar fi putut găsi pentru a întoarce inimile oamenilor spre Dumnezeu, decât prezentarea, explicarea, lămurirea Cuvântului Domnului? Același procedeu binecuvântat este folosit și pe timpul lui Iosia, când a fost găsită cartea Legii (2 Cronici 34.30 și 35.3), unde îi găsim pe leviți „învățând pe tot Israelul." O slujbă binecuvântată pe care puținii leviți întorși din robia babilonică au împlinit-o pe timpul lui Neemia când „Leviții lămureau poporului Legea... citeau tare și clar din cartea Legii lui Dumnezeu și-i dădeau sensul, ca să-i facă să înțeleagă citirea" (Neemia 8.7-8).

Cântarea

Mai găsim, pe timpul împăraților, o magnifică ocazie când cântăreții și-au făcut auzite glasurile, în 2 Cronici 20, Iosafat este atacat de o mare mulțime și împărăția lui se află în mare pericol, împăratul caută pe Domnul, convoacă poporul să se roage împreună cu el și rostește aceste cuvinte memorabile: „O, Dumnezeul nostru... noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintază împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!" (versetul 12). Atunci un cântăreț, unul dintre fiii lui Asaf, a fost folosit de Domnul pentru a transmite poporului promisiunea victoriei: „Nu veți avea de luptat de data aceasta: așezați-vă, stați acolo și veți vedea mântuirea Domnului" (versetul 17). A doua zi, când Iosafat a ieșit cu ostile sale, „în învoire cu poporul a numit... — Ce? Niște căpetenii în fruntea oștirii? Nu — niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte, și mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul" (versetele 20,21). Ce lucru interesant! În fata vrăjmașilor lor și confruntau cu un asemenea pericol, oamenii aceștia

cântau!. „În clipa când au început cântările și laudele", Domnul a întins niște capcane contra vrăjmașilor care au fost bătuți și s-au ucis între ei. Iosafat și tot poporul lui nu au avut de făcut altceva decât să ia prada de război. A patra zi, s-au adunat să binecuvinteze și să laude pe Domnul; întoși la Ierusalim, ei au venit la Casa Lui cu sunet de alăute, de harfe și de trâmbite pentru a-I aduce recunoștință și mulțumiri.

Sub domnia lui Ezechia, găsim iarăși pe leviți intonând cântări de laudă, de data aceasta legate de jertfe. După restaurarea și curățirea Templului, Ezechia adună poporul pentru a aduce iarăși jertfe în cinstea Domnului. El așază pe leviți în Casa Domnului cu instrumentele lui David și poruncește să se aducă arderile-de-tot pe altar. „Și în clipa când a început arderea-de-tot, a început și cântarea Domnului... și au sunat din trâmbițe până s-a ter-minat arderea-de-tot" (2 Cronici 29.27-28). Pasaj remarcabil, de unde putem vedea că, fără ardere-de-tot, nu poate avea loc cântarea de laudă! Fără moartea lui Christos pe cruce, unde Dumnezeu a fost glorificat pe deplin, lauda celor răscumpărați nu s-ar fi ridicat niciodată spre sfântul Locaș din ceruri.

Pe timpul lui Neemia, dedicarea zidurilor Ieru-salimului a fost marcată de prezența leviților con-vocați acolo „ca să tină sfințirea cu laude și cântări" (Neemia 12.27). Fiii cântăreților s-au adunat, fiind evocate timpurile de odinioară când „pe vremea lui David și lui Asaf, erau căpetenii peste cântăreți și cântări de laudă și de mulțumire în cinstea lui Dumnezeu." Acest timp minunat se poate repeta, pentru că „tot Israelul, în zilele lui Zorobabel și Neemia, a dat părțile cuvenite cântăreților și ușierilor, zi de zi" (Neemia 12.47). Ei și-au reluat astfel slujba de adorare și de laudă în cinstea Domnului în ciuda epocii deosebit de critice pe care o traversau.

Trezirile religioase

În istoria împăraților lui Iuda, găsim numeroase treziri succesive, adică tot atâtea întoarceri ale poporului spre Cuvântul Domnului și spre Casa Lui. Ușierii au avut adesea un rol foarte important în trezirile respective, dar timpul și spațiul nu ne permit să intrăm în detalii. Să amintim doar impor-tanta lor contribuție la încoronarea lui Ioas (2 Cronici 23.4,7,8). Pe vremea lui Ioas (2 Cronici 24) și a lui Iosia (2 Cronici 34), leviții adunau argintul necesar restaurării Templului. Sub domnia lui Ezechia, ei s-au ocupat de curățirea Templului (2 Cronici 29) și au dat un ajutor însemnat preoților al căror număr s-a dovedit a fi insuficient (versetul 34). Ei au participat activ la sărbătorirea Pastelor de către regele acesta (2 Cronici 30.15,21-22). Împreună cu preoții au rostit rugăciunea de binecuvântare (versetul 27). De asemenea, în 2 Cronici 35, cu ocazia sărbătorii Pastelor sub domnia lui Iosia, leviții s-au aflat fiecare la locul lui (versetele 3-6, 15). Chiar și pe timpul lui Ezechia, ei își reiau atribuțiile de intendenți în administrarea zecuielilor (2 Cronici

31.12-14) și în distribuirea lor metodică față de cei ce erau îndreptățiți să beneficieze de ele (versetul 14 și următoarele), inclusiv pruncii, soțiile, fiii și fiicele acestora.

Întoarcerea din robie

Mai numeroși decât preoții pe vremea ultimilor împărați ai lui Iuda, leviții s-au împuținat considerabil, pe timpul lui Zorobabel și apoi al lui Ezra. Astfel, în Ezra 2.40 nu mai erau decât 74 de leviți față de câteva mii de preoți, și numai 120 de cântăreți și 39 de portari. La a doua cursă, Ezra a strâns poporul „la râul care curge spre Ahava” (Ezra 8.15), însă nu a fost găsit acolo „nici unul dintre fiii lui Levi.” A trebuit să se întreprindă niște demersuri spre a convinge pe vreo patruzeci de bărbați să vină cu ei (versetele 18,19). Printre aceștia se găsea și „un bărbat cuminte” al cărui nume nu este pomenit (poate din rațiuni de umilință); fără îndoială că acesta a fost de mare folos fraților săi, de vreme ce a fost adus „fiindcă mâna cea bună a Dumnezeului nostru era peste noi” (Ezra 8.18). Într-un timp de ruină, ce binecuvântare poate fi pentru mulți oameni slujba unui singur bărbat priceput în lucrurile Domnului și acționând sub privirile Sale și cu temere de Numele Lui!

În timpul lui Neemia, leviții abia sunt menționați la repararea zidurilor (Neemia 3.17), în timp ce alții au dovedit multă râvnă în această lucrare atât de importantă.

În ciuda numărului lor atât de scăzut, leviții întorși din robia babilonică, și-au putut relua activitățile specifice funcției lor. Astfel, ei supravegheau lucrările Casei lui Dumnezeu (Ezra 3.8-9), iar la un moment dat au fost repuși în slujbă (6.18). Ei s-au curățit „cu toții” pentru a ține Pastele Domnului (versetul 20). O bună parte dintre ei — lista respectivă a fost inserată pe paginile Scripturii — au avut pe inimă să se stabilească la Ierusalim, după cum altădată părinții lor tăbărau împrejurul Cor-tului întâlnirii (Neemia 11.15-19). După cum am văzut, ei au avut iarăși posibilitatea de a lămuri poporului cuvintele Legii, iar cântăreții și-au exercitat darul pentru gloria Domnului.

Portarii au primit o misiune aparte în vederea împiedicării negustorilor de a pătrunde în Ierusalim în ziua sabatului (Neemia 13.15-22). Neemia le-a poruncit să închidă porțile cetății înainte de sabbat, de îndată ce le va ajunge umbra și să nu le deschidă decât după sabbat (versetul 19). Oare nu găsim aici o învățătură foarte practică și pentru noi înșine?

Fără îndoială că mulți credincioși sunt duși de gânduri, în special în timpul închinării, în adunările de duminică. Cineva se poate gândi la serviciul sau la activitățile sale zilnice, la problemele cu care s-a confruntat în timpul săptămânii care a trecut, la discuțiile pe care le-a purtat cu unii cunoscuți sau prieteni etc. Dacă noi luăm, cu ajutorul Domnului, o hotărâre fermă ca, de sâmbăta seara și până luni dimineața, să nu mai vorbim cu nimeni despre activitatea și lucrurile

noastre pământești și să nu ne gândim la toate acestea, este sigur că aceasta va contribui la concentrarea noastră spre lucrurile Domnului, în special în timpul întrunirilor frățești. Să ne gândim în mod deosebit la Persoana divină care este prezentă între cei răscumpărați, la Acela Căruia Îi vom adresa rugăciunile și cântările noastre.

Decăderea morală și religioasă

Dar nu toată activitatea leviților, după revenirea din Babilon, s-a desfășurat potrivit voii lui Dum-nezeu. Mulți dintre ei au păcătuit în privința separării de lucrurile necurate, păcătoase. Astfel, în Ezra 9.1, leviții s-au numărat printre cei ce nu s-au despărțit de popoarele țării și au luat dintre fiicele lor soții pentru ei și pentru-fiii lor. Când, urmare multor și susținute eforturi, Ezra a reușit să convingă poporul să trimită înapoi pe femeile străine, s-a găsit și un levit care să li se alăture celor ce se opuneau părerii cărturarului Ezra (10.15)! Ne sunt păstrate și numele leviților care s-au compromis (versetele 23,24).

Numeroase liste ne-au fost păstrate în cărțile lui Ezra și Neemia: lista iudeilor care au avut pe inimă să se reîntoarcă în țara părinților lor; lista oameni-lor care au venit să locuiască la Ierusalim, în ciuda tuturor neajunsurilor și renunțărilor pe care o asemenea acțiune le-ar fi implicat; dar și lista celor ce au necinstit pe Domnul prin alianțele idolatre încheiate cu popoarele țării.

În Neemia 13.10-13, vedem că leviții, părăsindu-și slujbele, „au fugit fiecare în ținutul lui.” Răspunderea pentru faptul acesta incumba — și leviților, fără îndoială — însă îndeosebi adunării lui Israel și căpeteniilor sale care nu au vegheat ca zeciuiele să fie aduse cu regularitate pentru a răspunde nevoilor slujitorilor lui Dumnezeu. Ne mirăm uneori de ce sunt atât de puțini leviți în zilele noastre. Desigur că adesea lipsește devotamentul față de Domnul și interesele lucrării Sale. Însă revine o mare răspundere și aceloră dintre copiii lui Dumnezeu care neglijează să dea slujitorilor Dom-nului ceea ce El Însuși a prescris pentru subzistența lor. Domnul Isus a spus El însuși: „Vrednic este lucrătorul de plata lui.” După cum am mai remar-cat, apostolul Pavel scrie Galatenilor: „Cine pri-mește învățătură în Cuvânt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață” (Galateni 6.6). În Maleahi 3, când Domnul reproșează acelorăși iudei că L-au „înșelat”, ei răspund fără rușine: „Cu ce Te-am înșelat?” Și răspunsul Domnul nu întârzie: „Cu zeciuiele și darurile de mâncare. Sunteți bles- ” temati, câtă vreme căutați să Mă înșelați.” Dar există și un drum al binecuvântării: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa mea” (Maleahi 3.10).

În cartea lui Maleahi, leviții sunt din ce în ce mai rar menționați. Amintirea unui preot din vechime — s-ar părea că este vorba de Fineas — (2.4-8) este evocată numai pentru a se dovedi că leviții s-au abătut de pe cale și au devenit o pricină de poticnire pentru mulți oameni în ce privește

atitudinea ce se cere a fi adoptată cu privire la Legea Domnului. Totuși, Dumnezeu binevoiește să Se arate dispus a menține, ca întotdeauna, o rămășiță: „El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului un dar de mâncare în dreptate" (Maleahi 3.3).

În Noul Testament, la prima venire a Domnului Isus, leviții abia dacă mai sunt pomeniți. Un levit se cobora din Ierusalim spre Ierihon și a trecut, fără să se oprească, pe lângă vin rănit care zăcea într-un lac de sânge. Niște leviți au venit la Ioan Botezătorul ca să-l întrebe dacă nu cumva este el Christosul (Ioan 1.19). Singurul punct luminos, în această ordine de idei, este că Barnaba, un levit (Faptele Apostolilor 4.36), întorcându-se la Domnul, a devenit o binecuvântare pentru mulți oameni.

Concluzie

Chivotul și Cortul întâlniri; au dispărut. Templul lui Solomon și cel al lui Zorobabel au fost distruse. Slujbele leviților s-au stins. Toate acestea nu erau decât „umbra unor bunuri viitoare, și nu înfățișarea adevărată a lucrurilor." Acum noi avem realitatea, o realitate spirituală. Christos, Dumnezeu arătat în trup, a venit pe pământ. Înviind din morți și înălțându-Se în gloria cerească, El ne-a trimis pe Duhul Sfânt care a botezat pe toți credincioșii pentru a fi un singur trup și a format Biserica pe care, cu toate eforturile Vrajmașului, nici porțile Locuinței morților nu o vor putea birui. Din gloria cerească, El a încredințat alor Săi diferite daruri pentru a se îndeplini, aici pe pământ în mijlocul poporului Său, slujbe al căror tip a fost însăși slujba leviților. Trebuie să mai spunem o dată că „fiecăruia dintre noi hanii i-a fost dat după măsura darului lui Christos." Datoria fiecăruia dintre noi este să răspundem cum se cuvine misiunii încredințate, să înveselim inima Stăpânului nostru mai mult ca leviții de altădată și să ne străduim a fi, nu o piedică, ci o binecuvântare pentru toți preaiubiții Lui de pe acest pământ.

„Tu, Cel vrednic de-osanale, Ai ales a jertfei cale Și, prin dragostea Ta vie, Robi ne ai pe veșnicie... Deci cu-al râvnei brâu ne leagă Să-Ți slujim cu viața-ntreagă, Să-Ți jerfăm, cu-a slavei gloată, Bunuri, timp, ființa toată!..."

Și în ziua aceea mult dorită să ne poți spune la fiecare: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!"

Cuprinsul

Capitolul I: Originea și chemarea leviților

Capitolul II: Slujba în pustie

Capitolul III: Curățire și consacrare

Capitolul IV: Slujbele în templu

Capitolul V: Istoria ulterioară și declinul spiritual